

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 12 2020, nummers 256 – 290 vrijdag 27 maart 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
8.40- en 8.42-AMvB's.....	7
Planschade.....	8
Natuurbescherming.....	9
Openbare Orde.....	9

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	12
Werkloosheid	14
Bestuursrecht overig	16
AVG	16
Exploitatievergunning.....	16
Subsidie	18
Wegenverkeerswet	18
Wet arbeid vreemdelingen	19
Vreemdelingenrecht.....	20
Asiel.....	20
Richtlijnen en verordeningen	22
Vreemdelingenbewaring	26
Coronavirus	29

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 256

Voorzieningenrechter ABRS, 25-03-2020, 201907532/2/R1

college van burgemeester en wethouders van Aalsmeer.

Awb 8:81 e.v.

VOORLOPIGE VOORZIENING. UITSPRAAK ZONDER ZITTING IVM CORONA. I.c. waren partijen uitgenodigd voor een zitting op 17 maart 2020. In verband met de uitbraak van het coronavirus kon deze zitting niet doorgaan. Omdat de overgelegde stukken in deze zaak naar het oordeel van de voorzieningenrechter voldoende inzicht bieden in de standpunten van partijen en partijen niet in hun belangen worden geschaad, zal de voorzieningenrechter, gelet op het aanwezige spoedeisend belang, uitspraak doen zonder zitting.

www.raad.vanstate.nl ([ECLI:NL:RVS:2020:830](https://ecli.nl:RVS:2020:830); uitspraak is (nog) niet gepubliceerd op Rechtspraak.nl)

JnB2020, 257

MK ABRS, 25-03-2020, 201903450/1/A3

minister voor Rechtsbescherming.

Awb 8:29

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) 6

GEHEIMHOUDING. Ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de personen op wie de strafrechtelijke informatie in het besluit ziet, is de beperking van de openbaarheid van deze informatie i.c. gerechtvaardigd. Geen grond voor het oordeel dat artikel 6 van het EVRM, het recht op fair trial of het recht op equality of arms is geschonden. Verwijzing naar de uitspraak van 28 maart 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BW0146](https://ecli.nl:RVS:2012:BW0146).

Besluit waarbij de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie de vergunning voor het in stand houden van de particuliere beveiligingsorganisatie [bedrijf] en de toestemming om [appellant] leiding te laten geven aan [bedrijf] heeft ingetrokken. [...]

Geheime stukken

6. [appellant] betoogt verder dat artikel 6 van het EVRM, het recht op fair trial en het daarmee samenhangende recht op equality of arms is geschonden doordat hij niet beschikt over de stukken met informatie over vermeende leden van [club 1] en door hen gepleegde strafbare feiten. Hij voert aan dat hij in bewijsnood verkeert. [...]

6.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld in de uitspraak van 28 maart 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BW0146](https://ecli.nl:RVS:2012:BW0146)), bevat artikel 6 van het EVRM minimumnormen voor een eerlijke procesvoering, maar zijn deze normen niet absoluut. De nationale wetgever mag met het oog op een goede procesorde of ter bescherming van het publieke belang of van de belangen van derden, bepaalde procedurevoorschriften en beperkingen stellen, mits het eerlijke karakter van de procesvoering daarmee niet in zijn essentie wordt aangetast. Het eerste lid van artikel 8:29 van de Algemene wet bestuursrecht houdt een beperking in van het beginsel van openbaarheid en dat van

"equality of arms". Het artikel bepaalt evenwel dat deze beperking slechts om "gewichtige redenen" kan worden aangebracht. Het derde lid draagt de toetsing daarvan aan de rechter op. Indien de rechter de beperking gerechtvaardigd acht, dan is het ingevolge het vijfde lid aan de andere partij overgelaten om te beslissen of de rechter mede op grondslag van de aan kennismaking door haar onttrokken inlichtingen of stukken uitspraak kan doen. De beperking is op deze wijze met zodanige waarborgen omkleed dat het recht op een eerlijke procesvoering daardoor niet in zijn essentie wordt beperkt.

6.2. Hiervoor onder 4.3 en 4.4 is overwogen hoe de minister in het besluit van 31 januari 2019 heeft uiteengezet op basis van welke aanwijzingen personen zijn aangemerkt als lid van [club 1] en welke strafrechtelijke antecedenten van die personen bij de beoordeling zijn betrokken. Alleen de namen van die personen zijn niet in het besluit vermeld. Anders dan [appellant] stelt, biedt het besluit op deze manier inzicht in de betrouwbaarheid van de informatie die eraan ten grondslag is gelegd. Ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de personen op wie deze strafrechtelijke informatie ziet, is de beperking van de openbaarheid van deze informatie gerechtvaardigd. Gelet op de tamelijk uitgebreide uiteenzetting in het besluit van de minister is het eerlijke karakter van de procesvoering niet in zijn essentie aangetast. Nu verder de rechtbank en de Afdeling kennis hebben kunnen nemen van alle stukken, is het besluit van de minister volledig rechterlijk getoetst. Er is daarom geen grond voor het oordeel dat artikel 6 van het EVRM, het recht op fair trial of het recht op equality of arms is geschonden.

Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:867](#)

Zie ook de uitspraken van dezelfde datum inzake nrs. [ECLI:NL:RVS:2020:862](#) en [ECLI:NL:RVS:2020:863](#).

JnB2020, 258

ABRS, 25-03-2020, 201810068/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Utrecht, verweerder.

Awb 4:18, 4:19 lid 1, 6:2, 6:12 lid 2

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. I.c. is niet gesteld of gebleken dat [appellant] het college in gebreke heeft gesteld overeenkomstig artikel 6:12, tweede lid, van de Awb wegens het uitblijven van een beschikking tot vaststelling van de hoogte van een dwangsom als bedoeld in artikel 4:18 van de Awb. Los van het feit dat [appellant] geen beroep heeft ingesteld tegen het uitblijven van een zodanig besluit, is er gelet op artikel 4:19, eerste lid, van de Awb gelezen in verbinding met artikel 6:2, onder b, en artikel 6:12, tweede lid, van de Awb dan ook niet van rechtswege een beroep ontstaan tegen het uitblijven van een beschikking als bedoeld in artikel 4:18 van de Awb.

Verwijzing naar de uitspraak van de ABRs van 16 april 2014,

[ECLI:NL:RVS:2014:1290](#).

[ECLI:NL:RVS:2020:884](#)

JnB2020, 259

MK ABRS, 25-03-2020, 201900173/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Wijdemeeren.

Awb 8:14 lid 1

BEROEPSPROCEDURE. Voegen van zaken. De rechter is bevoegd om met toepassing van artikel 8:14, eerste lid, van de Awb zaken over hetzelfde of een verwant onderwerp ter behandeling te voegen. De rechter is daartoe evenwel niet gehouden. Het gaat hier om een procesrechtelijke beslissing die in beginsel de verantwoordelijkheid van de eerste rechter is. Behoudens uitzonderingssituaties kunnen hiertegen gerichte gronden niet leiden tot vernietiging van de aangevallen uitspraak. Een dergelijke uitzonderingssituatie doet zich i.c. niet voor.

[ECLI:NL:RVS:2020:875](https://ecli.nl/RVS:2020:875)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 260

MK Rechtbank Oost-Brabant, 11-03-2020 (publ. 25-03-2020), SHE 18/2001

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.31 lid 2 onder b

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Abm)

Wet milieubeheer (hierna: Wm) 1.1 lid 2 onder a

WABO(-milieu). Artikel 2.4, tweede lid, van het Abm maakt geen onderscheid tussen hindergevoelige personen of objecten. Dit artikellid biedt ook bescherming aan werknemers van andere bedrijven tegen de emissies van zeer zorgwekkende stoffen van een bepaald bedrijf en geldt naast de grenswaarden op basis van hoofdstuk 5 en bijlage 2 van de Wm en de Europese richtlijn 2008/50/EG inzake luchtkwaliteit.

Verweerder kan de bevoegdheid ingevolge artikel 2.31, tweede lid, onder b, van de Wabo ook inzetten om werknemers van andere bedrijven tegen milieugevolgen van een bepaald bedrijf te beschermen.

Verweerder heeft niet goed onderbouwd waarom aan eiseres wel en aan andere bedrijven geen concreter voorschrift is opgelegd.

Besluit waarbij verweerder de geldende omgevingsvergunning voor het opslaan, bewerken en verwerken van (gevaarlijke) afvalstoffen voor een inrichting heeft gewijzigd. [...]

4.1 Volgens eiseres heeft verweerder niet onderbouwd dat de betrokken voorschriften nodig zijn in het belang van de bescherming van het milieu. De rechtbank begrijpt deze beroepsgrond aldus dat eiseres betwist dat verweerder bevoegd is het bestreden besluit te nemen. Eiseres begrijpt niet dat haar een norm wordt opgelegd die strenger is dan de

ationale norm (de grenswaarden op basis van hoofdstuk 5 en bijlage 2 van de Wet milieubeheer) en de Europese norm (de richtlijn 2008/50/EG inzake luchtkwaliteit) nu de norm in voorschrift 1.1 van toepassing is op plekken waar geen mensen kunnen en mogen komen. Zij vindt dit in strijd met het toepasbaarheidsbeginsel. [...]

4.3 De rechtbank stelt voorop dat eiseres zich moet houden aan artikel 2.4, tweede lid, van het Abm, ook zonder het bestreden besluit. Dit artikel maakt geen onderscheid tussen hindergevoelige personen of objecten. Artikel 2.4, tweede lid, van het Abm biedt ook bescherming aan werknemers van andere bedrijven tegen de emissies van zeer zorgwekkende stoffen van een bepaald bedrijf en geldt naast de grenswaarden op basis van hoofdstuk 5 en bijlage 2 van de Wet milieubeheer (Wm) en de Europese richtlijn 2008/50/EG inzake luchtkwaliteit.

4.4 Verweerder heeft op basis van artikel 2.31, tweede lid, onder b, van de Wabo een ruime bevoegdheid om een omgevingsvergunning voor het in werking hebben van een inrichting te wijzigen in het belang van de bescherming van het milieu. De rechtbank ziet niet waarom deze bevoegdheid niet zou kunnen worden ingezet om werknemers van andere bedrijven tegen milieugevolgen van een bepaald bedrijf te beschermen. Zij worden in ieder geval niet uitgezonderd in artikel 1.1, tweede lid onder a, van de Wm. Nu verweerder nadrukkelijk slechts artikel 2.4, tweede lid, van het Abm aan het gebruik van de bevoegdheid ten grondslag legt, valt niet in te zien dat hij zou handelen in strijd met het toepasbaarheidsbeginsel. Eiseres heeft niet gesteld dat op de aansluitende percelen helemaal geen werknemers van derden (mogen) komen.

4.5 Verweerder wil genoemde bevoegdheid gebruiken omdat de concentraties benzeen in de buitenlucht te hoog zijn. Hij wil hier iets aan doen om het milieu te verbeteren. Uit de Voortgangsrapportage blijkt dat de toetsingswaarde van de GGD (24-uurgemiddelde waarde van 29 microgram/m³ benzeen voor 1-14 dagen) op alle meetpunten wordt overschreden, al is er geen periode van continu belasting langer dan 14 dagen. Deze conclusie wordt door eiseres niet bestreden. Zij bestrijdt slechts dat de overschrijding door haar wordt veroorzaakt.

4.6 De rechtbank is van oordeel dat onder de hiervoor beschreven omstandigheden verweerder wel bevoegd is op basis van artikel 2.31, tweede lid onder b, van de Wabo een besluit te nemen tot aanpassing van de vergunning. De beroepsgrond van eiseres slaagt daarom niet. Bij het gebruik van de bevoegdheid op basis van artikel 2.31, tweede lid, onder b, van de Wabo heeft verweerder een zekere beoordelingsruimte. Dat ontslaat verweerder echter niet van de verplichting te onderbouwen waarom hij van de bevoegdheid gebruik maakt.

Hierna zal worden beoordeeld of verweerder aan deze verplichting heeft voldaan. Hierbij wordt ook de stelling van eiseres besproken dat de overschrijding niet door haar wordt veroorzaakt. [...]

6.1 Eiseres betwist een belangrijke bijdrage te leveren aan de gemeten benzeenconcentraties. [...]

6.4 De rechtbank is van oordeel dat verweerder niet goed heeft onderbouwd waarom aan eiseres wel en aan andere bedrijven geen concretiserend voorschrift is opgelegd. Het had op de weg van verweerder gelegen om gemotiveerd in te gaan op de eerdere kritiek van eiseres (en van Witteveen + Bos) op de conclusies in de Voortgangsrapportage dat

[eiseres] dé bron is van de verhoogde benzeenconcentraties (naast de scheepvaart op het Hollands Diep). De kritiek van Witteveen + Bos is al in 2014 aan verweerder kenbaar gemaakt. Verweerder heeft niet uitgelegd waarom hij ondanks deze kritiek meetstation Oostelijke Randweg handhaaft en aan de resultaten van dit meetstation kennelijk veel belang hecht. Als verweerder slechts aan eiseres een concretiserend voorschrift met een streefwaarde oplegt, zal verweerder aannemelijk moeten maken dat eiseres de belangrijkste bron is van de verhoogde benzeenconcentraties. Alle bedrijven op het bedrijventerrein Moerdijk moeten al voldoen aan artikel 2.4, tweede lid, van het Abm. Het is echter op dit moment niet duidelijk waarom deze verplichting in het geval van eiseres wordt geconcretiseerd door middel van het bestreden besluit. Dit geldt te meer nu het traject naar het bestreden besluit toe enkele jaren in beslag heeft genomen en desondanks tot op de zitting nog geen ander bedrijf is geconfronteerd met een concretiserend besluit. Verweerder heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat alleen eiseres en niet andere bedrijven benzeen uitstoten. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat het bestreden besluit weliswaar slechts een inspanningsverplichting bevat, maar dat neemt niet weg dat eiseres zich wel moet inspannen door jaarlijks een plan van aanpak te maken. Het bestreden besluit is daardoor belastend voor eiseres. Bovendien zal verweerder moeten aantonen dat de te hoge benzeenconcentraties herleidbaar zijn tot eiseres, als verweerder handhavend zou willen optreden na een overschrijding van de streefwaarde in voorschrift 1.1 van het bestreden besluit. Deze beroepsgrond slaagt. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2020:1488](https://ecli.nl/RBOBR:2020:1488)

JnB2020, 261

MK Rechtbank Midden-Nederland, 18-03-2020 (publ. 19-03-2020), UTR 19/2622

college van burgemeester en wethouders van De Ronde Venen, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e **WABO(-milieu). Voor een weigering op grond van het voorzorgbeginsel is niet nodig dat is aangetoond dat de verbanden tussen luchtkwaliteit en gezondheidseffecten rond geitenhouderijen oorzakelijk zijn. Dat het rapport van het RIVM geen algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten in de zin van aangetoonde of oorzakelijke verbanden bevat, maakt niet dat het college i.c. aan dit rapport in zijn afweging geen doorslaggevende betekenis heeft mogen toekennen. Voor een weigering is voldoende dat er, zoals uit het rapport blijkt, een sterke associatie bestaat tussen het wonen in de buurt van een geitenhouderij en een sterk verhoogde kans op longontsteking.**

[ECLI:NL:RBMNE:2020:875](https://ecli.nl/RBMNE:2020:875)

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit:

- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 18-03-2020 (publ. 20-03-2020), BRE 19/2333 GEMWT ([ECLI:NL:RBZWB:2020:1311](https://ec.europa.eu/e-justice/eqldb/entry.do?entryId=NL:RBZWB:2020:1311));
- ABRS, 25-03-2020, 201906081/1/R2 ([ECLI:NL:RVS:2020:846](https://ec.europa.eu/e-justice/eqldb/entry.do?entryId=NL:RVS:2020:846)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2020, 262

MK ABRS, 25-03-2020, 201904498/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Veenendaal.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. PLANVERGELIJKING. SCHADETAXATIE. OVERGANGSRECHT. In dit geval is geen grond te vinden voor het oordeel dat het overgangsrecht van het oude bestemmingsplan ten onrechte niet is betrokken in de planvergelijking met het nieuwe bestemmingsplan en in de schadetaxatie.

[...] 10.4. De hoofdregel is dat het overgangsrecht bij het bepalen van de planschade buiten beschouwing wordt gelaten. Onder omstandigheden kan er reden zijn een uitzondering op deze hoofdregel te maken. Het college heeft, [...], in het geval van [appellant] terecht geen aanleiding gezien voor het maken van een uitzondering. De verwijzing van [appellant] naar een zevental uitspraken, waaruit zou volgen dat er in zijn geval wel ruimte is om rekening te houden met het overgangsrecht van het oude planologische regime in de planvergelijking en de schadetaxatie, berust, gelet op het volgende, op een verkeerde lezing van die zeven uitspraken. [...]

[...] 10.8. Uit de jurisprudentie valt af te leiden dat het overgangsrecht een rol speelt in de schadetaxatie wanneer dit overgangsrecht direct betrekking of invloed heeft op de schade in de vorm van een inkomensderving. In het geval van [appellant] gaat het echter, naar niet in geschil is, nog slechts om een tegemoetkoming in schade in de vorm van een waardevermindering van een onroerende zaak. Daarvoor is de hoofdregel van de jurisprudentie onverkort van toepassing.

10.9. In het betoog van [appellant] is, gelet op het voorgaande, geen grond te vinden voor het oordeel het overgangsrecht van het oude bestemmingsplan ten onrechte niet is betrokken in de planvergelijking met het nieuwe bestemmingsplan en in de schadetaxatie. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:856](https://ec.europa.eu/e-justice/eqldb/entry.do?entryId=NL:RVS:2020:856)

JnB2020, 263

MK ABRS, 25-03-2020, 201904433/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Cuijk.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. MISBRUIK VAN RECHT. Op grond van artikel 6.1, eerste lid van de Wro is degene die schade lijdt in de vorm van een vermindering van de waarde van een onroerende zaak als gevolg van een in het tweede lid van die bepaling genoemde oorzaak, bevoegd om een tegemoetkoming in de geleden schade te

verzoeken. In wat [appellante] heeft aangevoerd heeft de rechtbank terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat [belanghebbende] zijn recht om een verzoek als vorenbedoeld in te dienen evident heeft aangewend zonder redelijk doel of voor een ander doel dan waartoe zij is gegeven, noch voor het oordeel dat het aanwenden van die bevoegdheid blijkt geeft van kwade trouw. Dat een verstoorde verstandhouding tussen [appellante] en [belanghebbende] bestaat is, wat daar ook van zij, geen omstandigheid die maakt dat sprake is van misbruik van recht.

[ECLI:NL:RVS:2020:839](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2020, 264

Rechtbank Midden-Nederland, 18-02-2020 (publ. 25-03-2020), UTR 19/3804

Gedeputeerde Staten van Flevoland, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb)

NATUURBESCHERMING. BELANGHEBBENDEN. Verlenen vergunning op grond van de Wnb. Uitbreiding Almeerderstrand. Naar het oordeel van de rechtbank maakt het gebruik als evenementenlocatie geen onderdeel uit van de aanvraag en de verleende vergunning en zijn de uitbreiding van het Almeerderstrand en het gebruik als evenementenlocatie niet onlosmakelijk met elkaar verbonden. Zoals eisers aangeven zijn er uitspraken van de ABRvS waarin aanleg en gebruik als onlosmakelijk werden beschouwd. Het betrof in die gevallen bouwwerken die maar voor één gebruik geschikt waren. Bij de uitbreiding van het Almeerderstrand is dat niet het geval. Het strand kan immers na de uitbreiding nog steeds gebruikt worden voor recreatie, zoals nu al het geval is. Bij de beoordeling van de belanghebbendheid van eisers behoeft het eventuele toekomstige gebruik als evenementenlocatie niet meegewogen te worden. Niet gebleken is dat er gevolgen van enige betekenis voor eisers zijn als gevolg van de uitbreiding van het strand. Eisers zijn dus geen belanghebbenden bij het besluit.

[ECLI:NL:RBMNE:2020:1047](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare Orde

JnB2020, 265

Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 19-03-2020 (publ. 25-03-2020), ROT 20/1436

voorzitter van de Veiligheidsregio Zuid-Holland Zuid, verweerder.

Gemeentewet 174, 175 lid 1, 176

Wet veiligheidsregio 39

OPENBARE ORDE. NOODVERORDENING. CORONAVIRUS. Op 15 maart 2020 heeft verweerder de Noodverordening Coronavirus Veiligheidsregio Zuid-Holland Zuid op grond van artikel 39 Wet Veiligheidsregio juncto artikel 174, 175, lid 1 en artikel 176 van de Gemeentewet (de Noodverordening) vastgesteld. Daarmee zijn de stadsmarkten in Dordrecht verboden. Voor zover het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening zich richt tegen de Noodverordening is de voorzieningenrechter ook van oordeel dat er geen aanleiding is een voorlopige voorziening te treffen. Een noodverordening bevat naar zijn aard algemeen verbindende voorschriften zodat deze reeds om die reden, gelet op de artikelen 8:3, eerste lid, aanhef en onder a, en 7:1 van de Awb niet als een besluit kan worden aangemerkt waartegen bezwaar kan worden gemaakt. Het verzoek om voorlopige voorziening wordt afgewezen.
[ECLI:NL:RBROT:2020:2496](https://ecli.nl/RBROT:2020:2496)

Zie in gelijke zin de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RBROT:2020:2495](https://ecli.nl/RBROT:2020:2495).

JnB2020, 266

MK ABRS, 25-03-2020, 201904416/1/A3

voorzitter van de Veiligheidsregio Midden- en West-Brabant.

Wet veiligheidsregio's 39 lid 1 aanhef en onder b, lid 2 en 4

Gemeentewet (hierna: Gmw) 172

OPENBARE ORDE. I.c. was het opleggen van een gebiedsverbod noodzakelijk te achten voor de handhaving van de openbare orde.

Hetgeen in de uitspraak van 21 augustus 2019 inzake nr.

[ECLI:NL:RVS:2019:2814](https://ecli.nl/RVS:2019:2814) is overwogen met betrekking tot de bevoegdheid van de burgemeester ingevolge artikel 172, derde lid, van de Gmw, geldt ook in een geval waarin deze bevoegdheid tijdelijk is overgegaan op de voorzitter van de Veiligheidsregio.

Besluit waarbij de voorzitter onder meer aan [appellant sub 1] en [appellant sub 2] een verbod heeft opgelegd om zich gedurende een periode van drie maanden te bevinden binnen een gebied zoals aangegeven op een bij het besluit behorende kaart. Dit gebied omvat het terrein van camping Fort Oranje te Rijsbergen [...]. [...]

1. [appellant sub 2] was ten tijde van belang feitelijk beheerder van camping Fort Oranje, alsmede middellijk bestuurder van de exploitant van de camping, Recreatiepark Fort Oranje B.V., gevestigd te Hendrik-Ido-Ambacht. [appellant sub 1] was en is zijn juridisch adviseur. [...]

2. [appellant sub 1] en [appellant sub 2] betogen dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de voorzitter ten aanzien van hen gebruik mocht maken van zijn bevoegdheid om een gebiedsverbod op te leggen. [...]

2.3. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 21 augustus 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2814](https://ecli.nl/RVS:2019:2814), heeft artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet volgens de geschiedenis van de totstandkoming ervan betrekking op situaties waarin enerzijds geen overtreding van wettelijke voorschriften ter bewaring van de openbare orde plaatsvindt,

terwijl anderzijds sprake is van een zodanige inbreuk op orde en rust, dat niet meer van een aanvaardbaar niveau daarvan kan worden gesproken. Daartegen moet kunnen worden opgetreden. De bepaling dient er toe de burgemeester ook in dergelijke gevallen bevoegd te verklaren tot handelen. De burgemeester kan echter op basis van deze bepaling niet naar willekeur maatregelen ter bewaring van de openbare orde nemen. Er moet zich een verstoring van die orde of ernstige vrees daarvoor voordoen en de bevelen moeten noodzakelijk zijn voor de handhaving van de openbare orde. Voorts mogen de bevelen niet van wettelijke voorschriften afwijken en moeten ze proportioneel en subsidiair zijn (Kamerstukken I 1990/91, 19 403, nr. 64b, blz. 16-17). Een verstoring van de openbare orde of ernstige vrees daarvoor kan worden veroorzaakt door uiteenlopende feiten en omstandigheden, die in voormelde bepaling niet nader zijn omschreven. Indien zich een dergelijke situatie voordoet, is de burgemeester bevoegd om de bevelen te geven die noodzakelijk zijn te achten voor de handhaving van de openbare orde. Welke inhoud en reikwijdte dergelijke bevelen mogen hebben, is in de bepaling evenmin nader omschreven. Derhalve is in artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet aan de burgemeester een aanzienlijke beoordelingsruimte gelaten om te bepalen of de openbare orde is verstoord dan wel ernstige vrees daarvoor bestaat en welke maatregelen daartegen moeten worden genomen. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling, waarin onder meer is vermeld dat de bepaling "is gericht op de voorkoming en bestrijding van allerlei ordeverstoringen" en "dat bevelen in zijn algemeenheid een meer ad-hoc-karakter dragen dan voorschriften" (Kamerstukken I 1990/91, 19 403, nr. 64b, blz. 16-18), volgt dat de wetgever hiervoor bewust heeft gekozen. Indien de burgemeester zich onverwacht geconfronteerd ziet met een verstoring van de openbare orde of indien daar ernstige vrees voor bestaat, heeft hij op grond van deze bepaling de bevoegdheid om daartegen op te treden door het geven van bevelen die op de desbetreffende situatie zijn toegesneden. Niettemin dient de burgemeester bij de uitleg en de aanwending van de in artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet neergelegde bevoegdheid rekening te houden met het feit dat de bevelen zeer beperkt voorzienbaar zijn en dat daardoor afbreuk kan worden gedaan aan de rechtszekerheid.

Het voorgaande geldt ook in een geval als dit, waarin de bevoegdheid van de burgemeester om aan artikel 172, derde lid, van de Gemeentewet toepassing te geven tijdelijk is overgegaan op de voorzitter van de Veiligheidsregio.

2.4. De voorzitter heeft zijn ernstige vrees voor het ontstaan van een verstoring van de openbare orde gebaseerd op eerder gedragingen van [appellant sub 1] en [appellant sub 2]. [...]

2.5. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank terecht het standpunt van de voorzitter onderschreven dat de hiervoor beschreven gedragingen van [appellant sub 1] en [appellant sub 2] aanleiding gaven tot ernstige vrees voor het ontstaan van een verstoring van de openbare orde. [...]

2.6. De oplegging van het gebiedsverbod aan [appellant sub 1] en [appellant sub 2] was naar het oordeel van de Afdeling verder noodzakelijk te achten voor de handhaving van de openbare orde. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, is niet gebleken van andere bevoegdheden die de voorzitter had kunnen aanwenden om een met het

opleggen van een gebiedsverbod vergelijkbaar resultaat te bereiken. Het gebiedsverbod was voorts proportioneel te achten omdat [appellant sub 1] en [appellant sub 2] niet verder in hun bewegingsvrijheid werden belemmerd dan voor het bereiken van het doel van het gebiedsverbod vereist was. Hierbij is van belang dat [appellant sub 1] noch [appellant sub 2] op het terrein van de camping woonden.

2.7. Dat de voorzitter zijn bevoegdheid om een gebiedsverbod op te leggen, heeft gebruikt voor een ander doel dan het handhaven van de openbare orde, acht de Afdeling op grond van hetgeen [appellant sub 1] en [appellant sub 2] in dit kader hebben aangevoerd niet aannemelijk.

2.8. Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:866](#)

JnB2020, 267

MK Rechtbank Midden-Nederland, 11-03-2020 (publ. 25-03-2020), UTR19/2471

burgemeester van de gemeente Amersfoort, verweerder.

Wet op de kansspelen (Wok) 1 lid 1 aanhef en onder a

Algemene Plaatselijke Verordening (APV) 2:39 lid 2

APV. OPENBARE ORDE. CASH CENTER. Sluiting restaurant. Aan artikel 2:31 van de APV ontleent verweerder de bevoegdheid tot sluiting van horecabedrijven in het belang van de openbare orde, veiligheid, zedelijkheid of gezondheid. Een overtreding of zelfs een concreet dreigende overtreding is daarvoor niet vereist. De aanwezigheid van een cash center in het restaurant van eiser levert een gevaar op voor de openbare orde en veiligheid. Verweerder heeft terecht aan eiser tegengeworpen dat hij door de plaatsing van een cash center in zijn restaurant illegaal gokken heeft gefaciliteerd en dat dit een gevaar voor de openbare orde oplevert. Eiser heeft verwijtbaar gehandeld en een sluiting voor de duur van zes maanden is aangewezen.

[ECLI:NL:RBMNE:2020:934](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2020, 268

MK CRvB, 18-03-2020, 17/8147 WAZO

Raad van bestuur van het Uvw.

WAZO 3.13

Dagloonbesluit werknemersverzekeringen (Dagloonbesluit) 12d

WET ARBEID EN ZORG. DAGLOON. Nu de bepalingen voor het dagloon voor de ZW ook voor de WAZO gelden, is er geen aanleiding in dit geval anders te oordelen dan in de uitspraak van de Raad van 1 augustus 2018,

[ECLI:NL:CRVB:2018:2347](#).

Raad: 4.4.1. De rechtbank wordt niet gevolgd in het oordeel dat artikel 3:13 van de WAZO ruimte biedt om bij de berekening van het dagloon uit te gaan van het loon dat

over de referteperiode is genoten en dat in dit geval de toepassing van artikel 12d van het Dagloonbesluit zodanig ongunstig uitwerkt voor betrokkene dat dit leidt tot een dagloon dat niet meer in overeenstemming is met het dervingsbeginsel, omdat feitelijk 18 van de 43 loondagen in de referteperiode niet zijn meegenomen in de dagloonberekening.

4.4.2. In de uitspraak van 1 augustus 2018 ([ECLI:NL:CRVB:2018:2347](#)) op het hoger beroep tegen de door de rechtbank genoemde uitspraak van de rechtbank Rotterdam, heeft de Raad het volgende overwogen:

“4.4. In vaste rechtspraak over artikel 4, eerste lid, van het Dagloonbesluit zoals dat gold van 1 juni 2013 tot 1 juli 2015 – welke bepaling identiek is aan artikel 12d, eerste lid – heeft de Raad geoordeeld dat deze toepassing van het Dagloonbesluit door de besluitgever is voorzien en dat deze er welbewust voor heeft gekozen om de berekening van dagloon te vereenvoudigen door uit te gaan van de gegevens in de polisadministratie, waarbij de opgave van de werkgever aan de Belastingdienst bepalend is voor de toerekening van loon aan een bepaald aangiftetijdvak. Verwezen wordt naar de in 2.2 genoemde uitspraak van 22 juni 2016 en de uitspraken van 30 augustus 2017 ([ECLI:NL:CRVB:2017:3075](#)), 6 september 2017 ([ECLI:NL:CRVB:2017:3098](#)) en 1 november 2017 ([ECLI:NL:CRVB:2017:3908](#)). In dit oordeel ligt besloten dat de rechtbank niet wordt gevolgd in haar oordeel dat het dagloon op grond van de tekst van artikel 15, eerste lid, van de ZW moet worden vastgesteld op het bedrag dat betrokkene in de referteperiode ‘verdiende’ in plaats van het bedrag waarover Randstad in de referteperiode loonaangifte heeft gedaan. Artikel 15, tweede lid, van de ZW geeft de mogelijkheid om bij algemene maatregel van bestuur nadere en zo nodig afwijkende regels te stellen over de vaststelling van de dagloon. De op dit punt door de besluitgever gemaakte keuze blijft binnen de grenzen van het dagloonbegrip van artikel 15, eerste lid, van de ZW en dient door de rechter gerespecteerd te worden.

4.5. Dat de werking van artikel 12d, eerste lid, van het Dagloonbesluit in dit geval ongunstige gevolgen voor betrokkene heeft, biedt niet de mogelijkheid om ten aanzien van haar een ander dagloon vast te stellen. Het is juist dat aan de dagloonregelingen het beginsel ten grondslag ligt dat het dagloon een redelijke afspiegeling moet vormen van de welvaart in de periode voorafgaand aan de verzekerde gebeurtenis. Het Dagloonbesluit, dat daarvan een uitwerking is, biedt echter geen mogelijkheid in de vorm van een hardheidsclausule of een uitzonderingsbepaling om in geval van een onevenredige uitwerking van de gestelde regels af te wijken. Het is aan de besluitgever om eventuele ongewenste effecten van de in het Dagloonbesluit neergelegde dagloonsystematiek teniet te doen. Datzelfde geldt evenzeer in situaties waarin toepassing van deze systematiek leidt tot een voor de werknemer gunstig resultaat (uitspraak van 4 juli 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:2091](#)).

4.6. De twee door de rechtbank aangehaalde uitspraken vormen geen basis voor een andere conclusie. De overwegingen die in die uitspraken zijn gewijd aan het principe dat het dagloon een weerspiegeling moet zijn van het welvaartsniveau van de betrokkene bij het intreden van het verzekerde risico kunnen niet los worden gezien van de context en het wettelijk kader waarbinnen zij tot stand zijn gekomen. In de uitspraak van 23 november 2012 ging het om een zeer uitzonderlijke situatie waarin voor de betrokkene

een negatief loon was ontstaan als gevolg van een voor de referentieperiode door het Uvw gemaakte fout bij de betaling van een aan betrokkene toekomstige WW-uitkering, waardoor het dagloon van betrokkene volgens het Uvw op nihil zou kunnen uitkomen. De uitspraak van 15 april 2004 betreft een situatie waarin het bij gebreke van een voor dat specifieke geval geldende regel in de destijds geldende Dagloonregelen WAO toelaatbaar was dat het Uvw het dagloon baseerde op het dervingsbeginsel. In de onderhavige zaak is daarentegen wel een specifieke regeling in het Dagloonbesluit opgenomen.”

4.4.3. Nu de bepalingen voor het dagloon voor de ZW ook voor de WAZO gelden, is er geen aanleiding in dit geval anders te oordelen dan in de uitspraak van de Raad van 1 augustus 2018.

4.5. Wat betrokkene in verweer heeft aangevoerd over de in artikel 12d, tweede lid, van het Dagloonbesluit geregelde situatie van vorderbaar, niet tevens inbaar loon, leidt niet tot een ander oordeel, nu zij niet heeft onderbouwd dat een deel van het loon dat betrekking heeft op de betaalperiode van 7 november 2016 tot en met 4 december 2016 reeds in de referentieperiode, dat wil zeggen uiterlijk 30 november 2016, vorderbaar was.

4.6. Wat in 4.2 tot en met 4.5 is overwogen leidt er toe dat het hoger beroep slaagt.

[ECLI:NL:CRVB:2020:690](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2020, 269

MK CRvB, 25-03-2020, 19/1713 WW

Raad van bestuur van het Uvw.

WW 24 lid 2 aanhef en onder b

WERKLOOSHEID. (ZORG)VERLOF VOOR ZIEKE MOEDER. VERZOEK EERVOL ONTSLAG MET TERUGWERKENDE KRACHT. VERWIJTBAAR WERKLOOS. Geen grond om te oordelen dat ten tijde van het ontslagverzoek voortzetting van de dienstbetrekking bij de werkgever van appellant redelijkerwijs niet van hem kon worden gevergd. Evenmin is gebleken dat het niet nakomen van de verplichting om werkloosheid te voorkomen appellant niet in overwegende mate kan worden verweten.

Raad: 4.4. Voordat de dienstbetrekking van appellant op zijn verzoek met terugwerkende kracht tot 22 juni 2017 is beëindigd, heeft de werkgever appellant diverse mogelijkheden geboden om, al dan niet met onbetaald (zorg)verlof, de zorg voor zijn moeder op zich te kunnen nemen. Bij brief van 26 juni 2017 heeft de werkgever het onbetaald verlof opnieuw verlengd tot en met 24 juli 2017, appellant de mogelijkheid geboden tot en met 31 augustus 2017 een gedeelte van zijn zijn beschikbare verlofdagen op te nemen en om hervatting van zijn werkzaamheden verzocht per 1 september 2017. Door nog eenmaal in te stemmen met een gedeeltelijke verlenging van de verlofperiode heeft de werkgever beoogd appellant de gelegenheid te geven zich voor te bereiden op de voor hem veranderende situatie. Met het Uvw wordt geconcludeerd dat de werkgever, alle omstandigheden van het geval in aanmerking nemend, zich daarbij niet onredelijk heeft

opgesteld. Appellant heeft er bewust voor gekozen om, terwijl hij een dienstbetrekking had bij werkgever, zelf voltijds de zorg voor zijn zieke moeder op zich te blijven nemen en geen professionele hulp van een thuiszorginstelling te aanvaarden. Die keuze is te respecteren, maar bracht geen noodzaak mee om met terugwerkende kracht tot 22 juni 2017 om ontslag te vragen. De omstandigheid dat bij onbetaald verlof van meer dan drie maanden de pensioenpremie voor het ABP geheel voor rekening komt van appellant maakt dit niet anders. Die omstandigheid vloeit rechtstreeks voort uit de voor hem als ambtenaar van de gemeente Putten geldende arbeidsvoorwaardenregeling. De werkgever had appellant reeds bij brief van 9 maart 2017 op deze consequentie gewezen.

4.5. Gelet op wat in 4.6 is overwogen is er geen grond om te oordelen dat ten tijde van het ontslagverzoek voortzetting van de dienstbetrekking bij de werkgever van appellant redelijkerwijs niet van hem kon worden gevergd. Evenmin is gebleken dat het niet nakomen van de verplichting om werkloosheid te voorkomen appellant niet in overwegende mate kan worden verweten.

4.6. Uit 4.4 en 4.5 volgt dat appellant op 10 november 2017 verwijtbaar werkloos was en dat met toepassing van artikel 27, eerste lid, van de WW de WW-uitkering van appellant per 10 november 2017 niet tot uitbetaling komt. Het ter zitting van de Raad door het Uvw ingenomen standpunt is dus juist.

4.7. Nu, gelet op het door Uvw gewijzigde standpunt, het bestreden besluit onjuist is zal dat besluit worden vernietigd en zal het daartegen gerichte beroep gegrond worden verklaard. Met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, aanhef en onder c, van de Algemene wet bestuursrecht zal in de zaak worden voorzien door te bepalen dat het recht op WW-uitkering per 10 november 2017 niet tot uitbetaling komt wegens verwijtbare werkloosheid.

[ECLI:NL:CRVB:2020:765](#)

JnB2020, 270

CRvB, 19-03-2020, 18/5752 WW

Raad van bestuur van het Uvw.

WW

Dagloonbesluit werknemersverzekeringen (Dagloonbesluit)

WW. DAGLOON. REDELIJKE AFSPIEGELING WELVAART. Het beroep van appellant op de uitspraak van de Raad van 1 augustus 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:2361](#) slaagt niet. Zoals de Raad in die uitspraak nadrukkelijk heeft overwogen, biedt de omstandigheid dat een bepaling uit het Dagloonbesluit voor een betrokkene ongunstige gevolgen heeft, niet de mogelijkheid om voor betrokkene een ander dagloon vast te stellen. Slechts in het geval dat in het Dagloonbesluit voor de situatie waarin een betrokkene zich bevindt geen specifieke regeling is opgenomen of sprake is van een zeer uitzonderlijke situatie, zoals de situatie dat voor de betrokkene een negatief loon was ontstaan, kan aanleiding bestaan het Dagloonbesluit buiten toepassing te laten. In deze zaak is daarentegen wel een specifieke regeling getroffen voor de vaststelling van het dagloon, waarbij het de expliciete

bedoeling van de besluitgever is geweest om bij de vaststelling van het WW-dagloon een periode van een jaar te hanteren om aldus een redelijke afspiegeling van de welvaart van betrokkene te bereiken. Het enkele feit dat als het dagloon uitsluitend zou worden vastgesteld op basis van het loon dat appellant bij zijn laatste werkgever heeft verdiend het dagloon hoger zou zijn, betekent niet dat het dagloon niet in overeenstemming is met het dervingsbeginsel. Het Dagloonbesluit gaat immers uit van een referentieperiode van een jaar en uit het dagloonrapport blijkt dat appellant bij [Werkgever B.V. 1] minder heeft verdiend dan bij [Werkgever B.V. 2], zodat het dagloon wel degelijk een redelijke afspiegeling vormt van de welvaart van appellant in de periode voorafgaand aan het ontstaan van zijn werkloosheid.

[ECLI:NL:CRVB:2020:730](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB2020, 271

MK Rechtbank Rotterdam, 18-03-2020 (publ. 25-03-2020), ROT 19/1395

bestuur van de raad voor rechtsbijstand, verweerder.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 6 lid 1, 7 lid 3

AVG. I.c. heeft eiseres verweerder verzocht de bij de toevoegingsaanvragen gevoegde vonnissen uit de systemen van verweerder te wissen. Nu verweerder i.c. geen andere in artikel 6, eerste lid, van de AVG genoemde rechtsgrond heeft aangeduid, en ook niet is gebleken dat één van die andere rechtsgronden van toepassing is, moet worden geoordeeld dat de verwerking van de in de vonnissen opgenomen persoonsgegevens onrechtmatig is. Voor zover moet worden aangenomen dat eiseres toestemming heeft gegeven voor het bijvoegen van de vonnissen bij de toevoegingsaanvragen (wat eiseres heeft betwist), ligt in het verzoek van eiseres tot gegevenswissing besloten dat zij die toestemming heeft ingetrokken. Op grond van artikel 7, derde lid, van de AVG had zij het recht hiertoe.

[ECLI:NL:RBROT:2020:2257](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Exploitatievergunning

JnB2020, 272

MK ABRS, 25-03-2020, 201905440/1/A3

burgemeester van Amsterdam.

Dienstenrichtlijn 4, 10, 15

Algemene Plaatselijke Verordening 2008 (APV)

APV. EXPLOITATIEVERGUNNING. STRIJD MET BESTEMMINGSPLAN.

DIENSTENRICHTLIJN. EVIDENTIECRITERIUM. Artikel 10 van de Dienstenrichtlijn is van toepassing op een vergunningstelsel als hier aan de orde dat de uitoefening van horeca-activiteiten reguleert. De mogelijkheid om in een procedure over een besluit omtrent de verlening van een exploitatievergunning, de gelding van de toepasselijke planregel aan de orde te stellen, strekt niet zover dat deze regel aan dezelfde toetsingsmaatstaf wordt onderworpen als de toetsingsmaatstaf die wordt gehanteerd in het kader van de beoordeling van een beroep tegen een vastgesteld bestemmingsplan.

Verwijzing naar ABRS 19 februari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:520](#). De Afdeling hanteert bij de hier aan de orde zijnde toets het evidentie criterium.

[...] 1. De vennootschap wil [...] een vestiging van restaurantketen Five Guys openen. In verband daarmee heeft zij [...] een aanvraag om verlening van een exploitatievergunning ingediend. De burgemeester heeft verlening van deze vergunning krachtens artikel 3.3 van de APV geweigerd, omdat de voorgenomen exploitatie in strijd is met het bestemmingsplan Zuidelijke binnenstad (hierna: het bestemmingsplan). Ingevolge het bestemmingsplan zijn op de eerste bouwlaag van het perceel [...] alleen horecabedrijven van horecacategorie 4 (restaurants, lunchrooms, koffie-/theehuizen en ijssalons) toegestaan. Het horecabedrijf dat de vennootschap daar wil exploiteren is volgens de burgemeester een fastfoodrestaurant, behorend tot horecacategorie 1 (fastfoodrestaurants, cafetaria's, snackbars en shoarmazaken) .

[..] 4.2. Artikel 10 van de Dienstenrichtlijn is, [...], van toepassing op een vergunningstelsel als hier aan de orde dat de uitoefening van horeca-activiteiten reguleert. De Afdeling is met de burgemeester van oordeel dat het hier voorliggende vergunningstelsel niet in strijd met die bepaling is. Het van het hier voorliggende vergunningstelsel deel uitmakende onderscheid tussen horecacategorieën is redelijkerwijs gerechtvaardigd in het belang van de bescherming van het stedelijk milieu, zoals de burgemeester ter zitting van de Afdeling heeft toegelicht. Dit onderscheid kan, mede gezien hetgeen hierna over het beroep op artikel 15, derde lid, wordt overwogen, evenredig worden geacht met deze dwingende reden van algemeen belang. Het is voorts in beginsel voldoende duidelijk en objectief genoeg wanneer een horecabedrijf valt onder horecacategorie 1 dan wel 4, omdat de artikelen 1.34 en 1.37 van de planregels voldoende onderscheidend zijn. De burgemeester hanteert ter concretisering van de in de planregels neergelegde definities voorts de in de Uitvoeringsnotitie en het Conceptvoorstel neergelegde criteria. Hiervan heeft de burgemeester de vennootschap in de besluitvormingsfase op de hoogte gebracht en hij heeft haar in de gelegenheid gesteld haar plannen dienovereenkomstig aan te passen. De Uitvoeringsnotitie is bovendien op de website van de gemeente te vinden.

4.3. Uit de uitspraak van de Afdeling van 19 februari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:520](#), over de toetsing aan artikel 15, derde lid, van de Dienstenrichtlijn, volgt dat de mogelijkheid om in een procedure over een besluit omtrent de verlening van een exploitatievergunning, de gelding van de toepasselijke planregel aan de orde te stellen, niet zover strekt dat deze regel aan dezelfde toetsingsmaatstaf wordt onderworpen als de

toetsingsmaatstaf die wordt gehanteerd in het kader van de beoordeling van een beroep tegen een vastgesteld bestemmingsplan. In een procedure als deze waarin wordt aangevoerd dat de planregel in strijd is met een hogere regeling, dient de planregel slechts onverbindend te worden geacht of buiten toepassing te worden gelaten, indien de planregel evident in strijd is met de hogere regeling. Voor evidentie is onder meer vereist dat de hogere regelgeving zodanig concreet is dat deze zich voor toetsing daaraan bij wijze van exceptie leent.

De Afdeling hanteert bij de hier aan de orde zijnde toets dus het evidentie criterium. Dit houdt in dit geval in dat alleen indien sprake is van evidente strijd met artikel 15, derde lid, van de Dienstenrichtlijn een planregel onverbindend wordt verklaard of buiten toepassing wordt gelaten. Een planregel is alleen evident in strijd met hoger recht als de rechter zonder nader onderzoek kan vaststellen dat zich strijd met de hogere rechtsnorm voordoet. Dit is bijvoorbeeld het geval als iedere motivering ontbreekt.

4.4. [...] De burgemeester heeft ter zitting van de Afdeling toegelicht dat ijssalons en afhaalbedrijven met zitgelegenheid alleen als categorie 4-horeca kunnen worden aangemerkt als de inrichting is gericht op langer verblijf van klanten. Gelet op deze motivering kan naar het oordeel van de Afdeling redelijkerwijs niet worden geoordeeld dat de in het bestemmingsplan gestelde beperking er niet daadwerkelijk toe strekt om het beoogde doel coherent en systematisch te bereiken. Van evidente strijd met artikel 15, derde lid, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn is geen sprake. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:873](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Subsidie

JnB2020, 273

ABRS, 25-03-2020, 201904016/1/A2

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland.

Awb 4:44, 4:57 lid 4

SUBSIDIE. Artikel 4:44 van de Awb kent geen termijn waarbinnen de ambtshalve vaststelling van de subsidie moet plaatsvinden. I.c. was het college bevoegd de subsidie ambtshalve vast te stellen. Daarbij is van belang dat de vaststelling van de subsidie het sluitstuk is binnen het subsidiestelsel. De vijfjaarstermijn genoemd in artikel 4:57, vierde lid, van de Awb gaat pas in op het moment dat de subsidie is vastgesteld.

[ECLI:NL:RVS:2020:851](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2020, 274

ABRS, 25-03-2020, 201906433/1/A2

algemeen directeur (lees: de directie) van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (het CBR).

Reglement rijbewijzen (Reglement) 103, 25a

Regeling eisen geschiktheid 2000 (Regeling) 2, Hoofdstuk 8, paragraaf 8.3.1

WEGENVERKEERSWET. VERKLARING VAN GESCHIKTHEID. TERMIJNBEPERKING.

In geschil is of het CBR een termijn van vijf jaar mag aanhouden om te kunnen beoordelen of de betrokkene vrij is gebleven van depressieve klachten en dus recidiefvrij is. Het past naar het oordeel van de Afdeling binnen de beoordelings- en beleidsruimte die het CBR op grond van artikel 103, achtste lid, van het Reglement en paragraaf 8.3.1 van de bijlage bij de Regeling heeft, om met het oog op de verkeersveiligheid terughoudend te zijn bij het verstrekken van een geschiktheidsverklaring zonder termijnbeperking aan personen bij wie is vastgesteld dat de symptomen van de depressieve stoornis totaal in remissie zijn, maar bij wie die klachtenvrije periode nog geen vijf jaar heeft geduurd. Daarbij dient echter wel in elk geval een individuele beoordeling plaats te vinden. Anders dan het CBR heeft gesteld biedt paragraaf 8.3.1 daartoe wel de mogelijkheid. Zonder dat dit in de Regeling is bepaald staat het het CBR niet vrij om een individuele beoordeling uit te sluiten. Het CBR mag daarom bij een depressieve stoornis niet volstaan met het verwijzen naar de vaste werkwijze, maar moet de individuele omstandigheden in aanmerking nemen.

[ECLI:NL:RVS:2020:844](https://ecli.nl/RVS:2020:844)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2020, 275

MK Rechtbank Den Haag, 19-03-2020 (publ. 24-03-2020), SGR 18/8161

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1

Besluit uitvoering Wav (BuWav) 1 lid 1 aanhef en onder b

WAV. Boete. Anders dan voorheen (uitspraak Rechtbank Den Haag 10-07-2014

ECLI:NL:RVS:2014:8487 [red: kennelijk [ECLI:NL:RBDHA:2014:8487](https://ecli.nl/RBDHA:2014:8487)] is de rechtbank van oordeel dat niet kan worden gezegd dat voldoende blijkt dat de uitzondering van artikel 1, eerste lid, aanhef en onder b, van het BuWav geen betrekking heeft op zeeschepen.

Nu niet kan worden geoordeeld dat onderhavig cruiseschip, terwijl het voor reparatie in het droogdok lag, niet kan worden aangemerkt als een vervoermiddel 'in het internationale verkeer' als bedoeld in artikel 1, eerste lid, aanhef en onder b, van het BuWav en verder aan de overige voorwaarden van die uitzonderingsbepaling is voldaan, heeft eiseres met de tewerkstelling van de leden van de riding teams zonder tewerkstellingsvergunning niet in strijd gehandeld met artikel 2, eerste lid, van de Wet arbeid vreemdelingen. Daarmee

is de boeteoplegging, die gebaseerd is op een uitleg van artikel 1, eerste lid, aanhef en onder b die niet blijkt uit de tekst van die bepaling noch de toelichting daarbij, in strijd met het lex-certa beginsel.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:2537](https://ecli.nl/RBDHA:2020:2537)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2020, 276

MK ABRS, 25-03-2020, 201803043/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 32 lid 1

ASIEL. Intrekking verblijfsvergunning. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de conclusie van XFTP dat vreemdeling 1 zonder twijfel kan worden herleid tot Zuid-Somalië, volgt uit zijn bevindingen.

3.1. Het betoog dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de conclusie van XFTP niet logisch volgt uit zijn bevindingen, slaagt. Vreemdeling 1 heeft verklaard dat hij geboren en getogen is in de wijk Madiina in Mogadishu, daar, behoudens een kort verblijf in een vluchtelingenkamp, 29 jaar heeft verbleven en daarna Somalië heeft verlaten. Van hem mag daarom worden verwacht dat hij spreekt volgens het daar gangbare spraakgebruik. XFTP heeft echter vastgesteld dat in de fonologie, morfologie en zinsbouw van vreemdeling 1 het noordelijke Daarood-dialect overheerst. Ook heeft XFTP geconcludeerd dat zijn spraakgebruik minder elementen uit het zuidelijke Benaadir-dialect bevat dan wat van een inwoner van Madiina mag worden verwacht. Gelet hierop en op het feit dat de taalanalist van het TOELT aan vreemdeling 1 heeft gevraagd om in zijn moedertaal te spreken, is niet inzichtelijk waarom XFTP desondanks heeft geconcludeerd dat vreemdeling 1 zonder twijfel kan worden herleid tot Zuid-Somalië, en daar waarschijnlijk is 'socialised' in de wijk Madiina te Mogadishu.

3.2. Dat vreemdeling 1 in een vluchtelingenkamp in Ceelesha Biyaha stelt te hebben verbleven, vormt hier geen afdoende verklaring voor. De staatssecretaris betoogt terecht dat die plaats slechts enkele kilometers is verwijderd van Mogadishu en dat vreemdeling 1 maar twee jaar in Ceelesha Biyaha stelt te hebben verbleven. Daarna heeft hij Somalië verlaten. Bovendien heeft het TOELT vermeld dat zich in Ceelesha Biyaha veel vluchtelingen uit Mogadishu bevinden, en dat het daarom niet aannemelijk is dat vreemdeling 1 door zijn korte verblijf aldaar niet meer spreekt op de wijze die gebruikelijk is in Mogadishu.

3.3. Als andere verklaring voor de noordelijke elementen in het spraakgebruik van vreemdeling 1 heeft XFTP verwezen naar het feit dat vreemdeling 1 een echtgenote heeft die uit Noord-Somalië komt en voorafgaand aan zijn vertrek uit Somalië enkele jaren met haar heeft samengewoond. De staatssecretaris betoogt terecht dat ook dit geen afdoende verklaring is. De vreemdelingen hebben immers verklaard in Somalië alleen te

hebben samengewoond in Mogadishu, dan wel de omgeving van Mogadishu. Niet inzichtelijk is hoe dit het spraakgebruik van vreemdeling 1 zo sterk heeft beïnvloed, dat hij niet meer spreekt op de wijze die gangbaar is in de wijk in Mogadishu waar hij geboren en getogen is en nagenoeg zijn hele leven heeft verbleven voor zijn vertrek uit Somalië.

3.4. De rechtbank heeft dus ten onrechte overwogen dat de conclusie van XFTP dat vreemdeling 1 zonder twijfel kan worden herleid tot Zuid-Somalië, volgt uit zijn bevindingen. De rechtbank heeft in het verlengde hiervan ook ten onrechte overwogen dat de taalanalyse in dit geval geen bruikbaar hulpmiddel is bij de beoordeling van de juistheid van de verklaring van vreemdeling 1 dat hij uit Zuid-Somalië komt. De grief slaagt.

[ECLI:NL:RVS:2020:828](#)

JnB2020, 277

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 23-03-2020, NL18.21700

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 32 lid 1

ASIEL. Intrekking verblijfsvergunning. De rechtbank is van oordeel dat de door eiseres ingebrachte contra-expertise de conclusie van de taalanalyse van het TOELT niet kan weerleggen. De rechtbank is namelijk van oordeel dat de methoden en bronnen van XFTP niet betrouwbaar zijn.

4. Tussen partijen is niet in geschil dat de taalanalyse van het TOELT, bestaande uit de taalanalyse van SOM7 en de controle taalanalyse van SOM 15, kan worden aangemerkt als een deskundigenadvies en dat verweerder zich ervan heeft vergewist dat dit advies naar wijze van totstandkoming zorgvuldig en naar inhoud inzichtelijk en concludent is. Het is daarom aan eiseres om de inhoud van dit advies te weerleggen. Zij heeft hiertoe een contra-expertise van XFTP verstrekt waarvan de uitkomst tegengesteld is aan de taalanalyse van het TOELT. Om de conclusie van de taalanalyse van het TOELT te kunnen weerleggen, moet de contra-expertise echter ook naar wijze van totstandkoming zorgvuldig en naar inhoud inzichtelijk en concludent zijn.

5. Eiseres heeft aangevoerd dat de contra-expertise van XFTP aan de hiervoor vermelde vereisten voldoet.

6. De rechtbank volgt eiseres niet in dit standpunt. Zij is in de eerste plaats van oordeel dat XFTP bij zijn onderzoek geen gebruik heeft mogen maken van geluidsopnames van gesprekken met vreemdelingen uit andere asielprocedures. Dergelijke geluidsopnames kunnen niet als betrouwbare bron worden gebruikt. XFTP beschikt namelijk alleen over geluidsopnames van vreemdelingen van wie wordt getwijfeld aan hun gestelde herkomst. De gebruikte geluidsopnames geven daarom een onjuist, dan wel onvolledig beeld van het gangbare spraakgebruik in een bepaald gebied.

7. Dat XFTP alleen geluidsopnames heeft gebruikt uit asielprocedures waarvan de uitkomst overeenkwam met zijn verwachtingen, maakt het voorgaande niet anders. Ook maakt niet anders dat XFTP de geluidsopnames als aanvullend bronmateriaal heeft gebruikt. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat de andere door XFTP gebruikte bronnen, waaronder zijn informanten, niet verifieerbaar zijn. XFTP noemt weliswaar de

namen en citaten van een aantal informanten, maar uit die informatie kan nog niet de conclusie worden getrokken dat de specifieke spraakkenmerken van eiseres zijn terug te brengen tot het door haar gestelde gebied van herkomst. De omstandigheid dat XFTP regelmatig contact heeft met zijn informanten, draagt daar ook niet aan bij. Dat geldt eveneens voor het gebruik van nieuwswebsites als bronmateriaal. Ook op basis daarvan kunnen de specifieke spraakkenmerken van eiseres niet worden teruggebracht tot het door haar gestelde gebied van herkomst.

8. De rechtbank is dus van oordeel dat de methoden en bronnen van XFTP niet betrouwbaar zijn. Om die reden laat zij de bevindingen van XFPT met betrekking tot de taalkenmerken van eiseres, en de reactie van TOELT daarop, onbesproken.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:2705](#)

JnB2020, 278

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 09-01-2020 (publ. 20-03-2020), NL19.28933

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3

ASIEL. De rechtbank is [...] van oordeel dat eisers een begin van bewijs hebben geleverd dat zij als familielid van een verdachte van de Turkse Hizbollah risico lopen op schending van artikel 3 EVRM. De rechtbank is van oordeel dat het, gelet op de door eisers overgelegde informatie, op de weg van verweerder gelegen om hier nader onderzoek naar te doen. Nu verweerder dit heeft nagelaten is de rechtbank van oordeel dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd dat eisers geen artikel 3 EVRM risico lopen. Het beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:2499](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2020, 279

HvJEU (Eerste kamer), 19-03-2020, C-564/18

LH tegen Hongarije.

Richtlijn 2013/32/EU 33, 46 lid 3

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 47

PROCEDURERICHTLIJN. Nationale regeling op grond waarvan het verzoek niet-ontvankelijk is wanneer de verzoeker in de betrokken lidstaat is aangekomen via een land waar hij niet aan vervolging of een risico op ernstige schade is blootgesteld of waar toereikende bescherming wordt geboden.

Het Hof (Eerste kamer) verklaart voor recht:

1) Artikel 33 van richtlijn 2013/32/EU [Procedurerichtlijn] moet aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling op grond waarvan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan worden verklaard omdat de verzoeker het grondgebied van de betrokken lidstaat is binnengekomen via een staat waar hij niet

aan vervolging of een risico op ernstige schade is blootgesteld, of waar een toereikend beschermingsniveau wordt gewaarborgd.

2) Artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32, gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling die de rechter bij wie beroep is ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is verklaard, een termijn van acht dagen toekent om uitspraak te doen, aangezien die rechter niet in staat is binnen een dergelijke termijn de doeltreffendheid te waarborgen van de materiële en procedurele waarborgen die het Unierecht aan verzoeker toekent.

[ECLI:EU:C:2020:218](#)

JnB2020, 280

HvJEU (Eerste kamer), 19-03-2020, C-406/18

PG tegen Hongarije.

Richtlijn 2013/32/EU 46 lid 3

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 47

PROCEDURERICHTLIJN. Nationale regeling die voorziet in een procestermijn van zestig dagen. Termijn te kort? Daadwerkelijk rechtsmiddel.

Het Hof (Eerste kamer) verklaart voor recht:

1) Artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32/EU [Procedurerichtlijn], gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet verzet tegen een nationale regeling volgens welke de rechters uitsluitend bevoegd zijn om de besluiten van de op het gebied van internationale bescherming bevoegde autoriteiten nietig te verklaren, en deze niet mogen wijzigen. Ingeval het dossier naar de bevoegde administratieve autoriteit wordt terugverwezen, dient er echter binnen een korte termijn een nieuw besluit te worden genomen dat in overeenstemming is met de beoordeling in de uitspraak waarin het eerste besluit nietig is verklaard. Wanneer een nationale rechter na een volledig en ex-nunconderzoek van alle relevante feitelijke en juridische gegevens die zijn overgelegd door een persoon die om internationale bescherming heeft verzocht, heeft geoordeeld dat deze bescherming volgens de criteria in richtlijn 2011/95/EU [Kwalificatierichtlijn] aan de betrokken verzoeker moet worden verleend op de grond die hij in zijn verzoek heeft aangevoerd, maar de administratieve autoriteit vervolgens een andersluidend besluit neemt zonder vast te stellen dat er nieuwe elementen naar voren zijn gekomen die een nieuwe toetsing van de behoefte aan internationale bescherming van de verzoeker rechtvaardigen, moet deze rechter, indien hij volgens het nationale recht over geen enkel middel beschikt waarmee hij kan verzekeren dat zijn uitspraak in acht wordt genomen, dat besluit dat niet overeenstemt met zijn vorige uitspraak wijzigen en zijn eigen uitspraak op het verzoek om internationale bescherming daarvoor in de plaats stellen en daarbij zo nodig de nationale bepaling die hem verbiedt op die wijze te handelen buiten toepassing laten.

2) Artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32, gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest, moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet verzet tegen een nationale wettelijke regeling die de rechter bij wie een beroep tegen een besluit tot afwijzing van een verzoek om internationale bescherming aanhangig is, een procestermijn van zestig

dagen toekent, mits die rechter in staat is om binnen die termijn de doeltreffendheid van de materiële regels en van de door het Unierecht aan de verzoeker toegekende procedurele waarborgen te verzekeren. Indien dat niet het geval is, dient die rechter de nationale wettelijke regeling waarin de procestermijn is vastgelegd buiten toepassing te laten en, wanneer die termijn is verstreken, zo spoedig mogelijk uitspraak te doen.

[ECLI:EU:C:2020:216](#)

JnB2020, 281

MK ABRS, 25-03-2020, 202001027/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) 604/2013

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Vast staat dat de vreemdeling de uitspraak van de RvV [Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen van 3 juli 2019 over de weigering van een verzoek om internationale bescherming in België] niet heeft overgelegd. Ook heeft hij niet op andere wijze aannemelijk gemaakt dat de staatssecretaris bij België ten onrechte is uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Daarom heeft de staatssecretaris zich terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling de mogelijkheid heeft tegen een weigering van een verzoek om internationale bescherming in België een rechtsmiddel in te stellen zoals vermeldt in het besluit. De rechtbank heeft de staatssecretaris dus ten onrechte verplicht nader onderzoek te doen naar de uitspraak van de RvV.

[ECLI:NL:RVS:2020:823](#)

JnB2020, 282

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 20-03-2020, NL20.1662

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) 604/2013

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Italië. De informatie in de door eiser aangehaalde rapporten, waaronder het rapport van Schweizerische Flüchtlingshilfe (SFH/OSAR) van 21 januari 2020, schetst geen wezenlijk ander beeld van de situatie in Italië dan de situatie die eerder door de Afdeling is beoordeeld. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:2511](#)

JnB2020, 283

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 20-03-2020, NL19.26819

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) 604/2013 26, 27, 29

Vw 2000 30 lid 1, 73, 82

Vb 2000 7.3

DUBLINVERORDENING. Het bezwaar tegen de afwijzing van de aanvraag om een verblijfsvergunning regulier schorst de overdrachtstermijn niet.

3.5. Verweerder meent dat het bezwaar tegen de afwijzing van de reguliere aanvraag de overdrachtstermijn eveneens opschort. Dat heeft verweerder namelijk bepaald in zijn beleid, als beschreven in paragraaf B1/7.2 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000). Dit beleid is echter niet gebaseerd op enige bevoegdheid in de Nederlandse wet. De rechtbank ziet in artikel 27, derde lid, aanhef en onder c, van de Dublinverordening ook geen duidelijke bevoegdheidsgrondslag voor dit beleid. Dit artikellid biedt lidstaten namelijk alleen de mogelijkheid om in hun nationale recht te bepalen dat een beroep of een bezwaar tegen het overdrachtsbesluit opschortende werking heeft, wanneer bij een rechterlijke instantie daarom is verzocht in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar tegen het overdrachtsbesluit. Uit (de toelichting bij) WBV 2019/10 blijkt verder niet dat verweerder dit in paragraaf B1/7.2 van de Vc 2000 neergelegde beleid rechtstreeks heeft gebaseerd op het vierde lid van artikel 27 van de Dublinverordening, nog daargelaten of beleid van verweerder direct op deze bepaling kan worden gebaseerd, zodat de rechtbank er vanuit moet gaan dat verweerder zijn beleid niet op die in de Dublinverordening aan verweerder gegeven bevoegdheid heeft gebaseerd.

Dit betekent dat verweerder de rechtbank niet duidelijk heeft kunnen maken op welke wettelijke bevoegdheid het in paragraaf B1/7.2 van de Vc 2000 beschreven beleid is gebaseerd. Daarom geeft dit beleid geen grondslag voor het oordeel dat het bezwaar tegen de afwijzing van de reguliere aanvraag de uitvoering van het bestreden besluit en dus ook de overdrachtstermijn heeft opgeschort.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:2498](https://ec.europa.eu/euro-just/ecli/nl/RBDHA:2020:2498)

JnB2020, 284

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 19-03-2020 (publ. 25-03-2020), NL20.3756

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) 604/2013 29 lid 2

DUBLINVERORDENING. Nu sinds het eerste claimakkoord van Malta 18 maanden zijn verstreken, heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd dat de verantwoordelijkheid niet op Nederland is overgegaan.

5. Eiser voert [...] aan dat de overdrachtstermijn is verstreken, waardoor Malta niet langer verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, maar Nederland. [...]

5.1 Verweerder stelt zich op het standpunt dat dit argument in dit geval niet opgaat. Eiser kon niet worden overgedragen aan Malta omdat hij de overdracht frustreerde. Door vervolgens in de periode van 18 maanden een verzoek in te dienen in een derde lidstaat heeft eiser aan "asielshoppen" gedaan en uit de punten 2, 7 en 9 van de Préambule bij de Dublinverordening blijkt dat dat niet in overeenstemming is met de bedoeling van de Dublinverordening.

5.2 De rechtbank volgt verweerder hierin niet. In artikel 29, tweede lid, van de Dublinverordening is onvoorwaardelijk opgenomen dat de overdrachtstermijn tot maximaal 18 maanden kan worden verlengd als de vreemdeling is ondergedoken en de

overdragende lidstaat verantwoordelijk wordt indien de overdracht niet binnen die termijn plaatsvindt. Uit de tekst blijkt niet dat dit anders zou zijn als eiser binnen die termijn in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend. Ook de punten 2, 7 en 9 van de Préambule bieden geen onderbouwing hiervoor. Deze punten benoemen (slechts) in algemene zin de doelstelling om een gemeenschappelijke ruimte tot stand te brengen voor personen die bescherming zoeken en dat de beginselen van het Dublinsysteem worden geëvalueerd en ontwikkeld.

Nu het eerste claimakkoord van Malta dateert van 20 oktober 2017 en sindsdien 18 maanden zijn verstreken, heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd dat de verantwoordelijkheid niet op Nederland is overgegaan.

6. Het beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:2660](#)

JnB2020, 285

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 19-03-2020 (publ. 25-03-2020), NL20.4689

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) 604/2013 8 lid 4

DUBLINVERORDENING. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd waarom er – overeenkomstig verweerders eigen beleid – geen leeftijdsonderzoek is uitgevoerd.

3.5 De rechtbank is daarom van oordeel dat verweerder ten onrechte geen leeftijdsonderzoek heeft aangeboden en dat hij met deze werkwijze in strijd met zijn in paragraaf C1/2.2 van de Vc neergelegde beleid handelt. Ter zitting heeft verweerder zich hierover op het standpunt gesteld dat dit beleid los van de Dublinprocedure moet worden gezien en dat het gebruikelijk is om eerst informatie bij de verantwoordelijke lidstaat op te vragen. De rechtbank is echter van oordeel dat dit standpunt niet kan slagen, nu onder het derde gedachtestreepje van paragraaf C1/2.2 van de Vc duidelijk is aangegeven dat de uitslag van het leeftijdsonderzoek relevant is voor het onderzoek naar welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Het beleid ziet dus wel degelijk ook op Dublinprocedures en kan daar niet los van worden gezien. De stelling van verweerder dat de huidige werkwijze steeds is bevestigd door de Afdeling, kan naar het oordeel van de rechtbank niet slagen. Uit de door verweerder genoemde uitspraken volgt immers niet dat dit standpunt, dat verweerder in strijd met zijn eigen beleid geen leeftijdsonderzoek heeft aangeboden, eerder door een vreemdeling is ingenomen.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:2669](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2020, 286

MK ABRS, 25-03-2020, 201706842/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

VWEU 288, 292

SUO 1, 19, 20, 21

Schengengrenscodex 3, 6

Verordening (EU) 2018/1806 2, 3, 4

Verordening (EU) 604/2013 2, 28

Richtlijn 2013/32/EU 9

Richtlijn 2008/115/EG 3, 15

Richtlijn 2013/33/EU 9

Vw 2000 6, 6a, 59, 59a, 59b, 60, 93

Vb 2000 4.51, 5.1a, 5.1b, 5.1c

VREEMDELINGENBEWARING. Antwoord op de vragen waaraan de motivering van de feitelijke gronden voor grensdetentie en bewaring moet voldoen en of de motivering van een feitelijke grond ook gebruikt kan worden als motivering van een andere feitelijke grond.

Inleiding: de twee rechtsvragen

1. In de uitspraak van 13 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1528](#), heeft de Afdeling antwoord gegeven op de vraag waaraan de motivering van de juridische gronden voor grensdetentie en bewaring moet voldoen.

In deze zaak komt dezelfde vraag aan de orde, maar dan over feitelijke gronden: waaraan moet de motivering van de feitelijke gronden voor grensdetentie en bewaring voldoen?

In deze zaak zal ook antwoord worden gegeven op de vraag of de motivering van een feitelijke grond ook gebruikt kan worden als motivering van een andere feitelijke grond.

1.1. Naar nationaal recht worden voor feitelijke gronden de bewoordingen "zware en lichte gronden" gebruikt, die de Afdeling in deze uitspraak en verdere uitspraken zal blijven gebruiken.

2. Het antwoord van de Afdeling op de eerste vraag komt er in de kern op neer dat de staatssecretaris bij de meeste zware gronden kan volstaan met een toelichting die laat zien dat deze gronden zich feitelijk voordoen. Bij drie zware gronden moet de staatssecretaris, naast de feitelijke toelichting, nog nader toelichten waarom deze gronden ertoe leiden dat een (significant) risico op onderduiken bestaat. Bij alle lichte gronden moet de staatssecretaris zowel feitelijk als nader toelichten waarom iedere grond tot het oordeel leidt dat een (significant) risico op onderduiken bestaat.

Het antwoord op de tweede vraag komt er in de kern op neer dat een feitelijke toelichting bij een zware of lichte grond en, voor zover vereist, een nadere toelichting bij een zware of lichte grond, kan worden gebruikt voor een andere zware of lichte grond. Daaraan moet wel de eis worden gesteld dat het voor de betrokken vreemdeling buiten redelijke twijfel is dat een feitelijke of nadere toelichting voor twee verschillende gronden is gebruikt, waarbij kan worden gedacht aan verwijzen of gebruikmaken van een kopje.

2.1. De Afdeling behandelt de eerste vraag onder 12. tot en met 16.3. Onder 17. volgt een uitgebreidere samenvatting van het antwoord. De tweede vraag komt aan de orde onder 18. tot en met 20. Onder 22. volgt een uitgebreidere samenvatting van het

antwoord. De individuele toepassing van het antwoord op de tweede vraag komt aan de orde onder 27.

3. Het wettelijk kader is opgenomen in bijlage I die deel uitmaakt van deze uitspraak. Het antwoord op de eerste vraag is voor grensdetentie en bewaring op basis van de Dublinverordening en de Terugkeerrichtlijn in tabellen verwerkt, die als bijlage II en III deel uitmaken van deze uitspraak.

Samenvatting over de wijze van motiveren: feitelijke en nadere toelichting (eerste rechtsvraag)

17. Wat tot zover is overwogen, houdt dus in dat de staatssecretaris bij grensdetentie en bewaring voor de meeste in artikel 5.1b, derde lid, van het Vb 2000 bedoelde zware gronden kan volstaan met een toelichting die laat zien dat deze gronden zich feitelijk voordoen. Dat is niet het geval bij de in artikel 5.1b, derde lid, aanhef en onder (h), (j) en (m), van het Vb 2000 bedoelde zware gronden. Bij deze gronden moet de staatssecretaris, naast de feitelijke toelichting, nog nader toelichten waarom deze gronden ertoe leiden dat een (significant) risico op onderduiken bestaat. Bij alle in artikel 5.1b, vierde lid, van het Vb 2000 bedoelde lichte gronden moet de staatssecretaris zowel feitelijk als nader toelichten waarom iedere grond tot het oordeel leidt dat een (significant) risico op onderduiken bestaat. Het maakt daarvoor niet uit of in het besluit tot het opleggen van grensdetentie of bewaring alleen lichte gronden worden gebruikt of deze gronden in combinatie met zware gronden worden gebruikt.

Samenvatting van de eisen aan de toelichting zelf (tweede rechtsvraag)

22. Wat tot zover is overwogen, houdt dus in dat de staatssecretaris elke door hem gebruikte zware en lichte grond individueel moet toelichten. Aan het vereiste van individueel motiveren is ook voldaan als deze motivering algemeen is in die zin dat deze ook bij (veel) andere vreemdelingen aan de orde kan zijn. Ook is niet uitgesloten dat de feitelijke toelichting bij een zware of lichte grond en, voor zover vereist, een nadere toelichting bij een zware of lichte grond, kan worden gebruikt voor een andere zware of lichte grond. Daaraan moet wel de eis worden gesteld dat het voor de betrokken vreemdeling buiten redelijke twijfel is dat een feitelijke of nadere toelichting voor twee verschillende gronden is gebruikt. Hierbij kan worden gedacht aan verwijzen of gebruikmaken van een kopje. Als de vreemdeling in het gehoor voorafgaand aan de bewaring heeft bestreden dat een bepaalde zware of lichte grond op hem van toepassing of relevant is voor het bepalen van het (significant) risico op onttrekken aan het toezicht, moet de staatssecretaris in de maatregel aanvullend motiveren waarom deze betwisting niet tot een ander oordeel leidt. Ook in beroep kan de vreemdeling nog feiten en omstandigheden aanvoeren om te bestrijden dat de in het besluit gebruikte zware en lichte gronden het besluit kunnen dragen. De staatssecretaris moet in staat worden gesteld om ter zitting van de rechtbank hierop te reageren.

[ECLI:NL:RVS:2020:829](https://ecli.nl/RVS:2020:829)

[Naar inhoudsopgave](#)

Coronavirus

JnB2020, 287

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 20-03-2020 (publ. 26-03-2020), NL20.5694

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 6 lid 3

CORONAVIRUS. VRIJHEIDSONTNEMENDE MAATREGEL. De (tijdelijke) maatregelen die getroffen zijn om (verspreiding van) het corona-virus in te dammen vormen op dit moment geen aanleiding tot opheffing van de vrijheidsontnemende maatregel.

De rechtbank is van oordeel dat de (tijdelijke) maatregelen die getroffen zijn om (verspreiding van) het corona-virus in te dammen op dit moment geen aanleiding vormen tot opheffing van de vrijheidsontnemende maatregel. Daarbij is van belang dat eiser inmiddels is gehoord door verweerder en een voornemen is uitgebracht. Met betrekking tot de stelling van eiser dat het voor hem niet mogelijk is het nader gehoor en voornemen met zijn gemachtigde te bespreken, dan wel dat hij hierdoor gehinderd wordt in het uitbrengen van een zienswijze, oordeelt de rechtbank als volgt. Ook deze situatie heeft zich nog niet voorgedaan. Vast staat dat er op dit moment ingrijpende maatregelen van kracht zijn en nog onduidelijk is hoe hiermee in de praktijk zal kunnen worden omgegaan. Er zijn in ieder geval opties zoals het telefonisch bespreken of via skype. Indien eiser later van oordeel is dat hij daadwerkelijk in zijn belangen is geschaad doordat hij geen persoonlijk contact meer met zijn gemachtigde kan hebben, dan kan en dient hij dit argument in zijn asielpcedure naar voren te brengen. Eisers aanvraag leent zich volgens verweerder vooralsnog tot afdoening binnen de grensprocedure. Dit enkele feit is voldoende voor het opleggen van de vrijheidsontnemende maatregel op grond van artikel 6, derde lid, Vw. De stelling van eiser dat de maatregel alleen zou kunnen voortduren zolang zijn persoonlijke beschikbaarheid nodig is voor de procedure, is niet onderbouwd of aannemelijk gemaakt. De beroepsgrond slaagt niet.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:2718](https://ecli.nl/RBDHA:2020:2718)

JnB2020, 288

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 25-03-2020, NL20.7141

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

CORONAVIRUS. Uitzetting naar Ethiopië. Hoewel in verband met het coronavirus de mogelijkheden tot terugkeer op dit moment beperkt zijn, is niet gebleken dat terugkeer binnen redelijke termijn in zijn geheel niet mogelijk is.

4. De rechtbank ziet in wat eiser aanvoert geen aanleiding voor het oordeel dat op dit moment zicht op uitzetting binnen redelijke termijn ontbreekt. Hoewel in verband met het coronavirus de mogelijkheden tot terugkeer op dit moment beperkt zijn, is niet gebleken dat terugkeer binnen redelijke termijn in zijn geheel niet mogelijk is. De rechtbank is van oordeel dat op dit moment sprake is van tijdelijke belemmeringen voor uitzetting naar Ethiopië vanwege het coronavirus en dat die niet meebrengen dat zicht op

uitzetting naar Ethiopië thans geheel ontbreekt. Verweerder heeft op 16 maart 2020 een verzoek vaststelling nationaliteit doorgezet naar de ambassade in Ethiopië en verzocht deze door te geleiden naar de betreffende Ethiopische autoriteiten. Van belang daarbij is dat verweerder bij de betreffende autoriteiten blijft rappelleren en contact onderhoudt. Daarnaast is er nog geen laissez-passer voor eiser beschikbaar zodat het boeken van een vlucht en de daadwerkelijke uitzetting nog niet aan de orde is. De huidige belemmeringen in verband met het coronavirus zijn dan ook niet van invloed op de tijd die nodig is om tot uitzetting te komen. Gelet op de ontwikkelingen rond het coronavirus is het niet uit te sluiten dat deze situatie nog enige tijd zal duren, maar op dit moment ziet de rechtbank nog geen aanleiding om aan te nemen dat de beperkingen zodanig lang zullen duren dat reeds geoordeeld kan worden dat uitzetting naar Ethiopië niet binnen redelijke termijn zal kunnen plaatsvinden.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:2721](https://ecli.nl/RBDHA:2020:2721)

JnB2020, 289

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 19-03-2020 (publ. 23-03-2020), NL20.5070

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

CORONAVIRUS. UITZETTING NAAR MAROKKO EN ALGERIJE. Met betrekking tot de stelling dat geen vluchten naar Marokko en wellicht Algerije mogelijk zijn vanwege de bestrijding van de verspreiding van het coronavirus heeft verweerder zich op goede gronden op het standpunt gesteld dat deze maatregelen van tijdelijke aard zijn. Op dit moment is er geen aanleiding om te oordelen dat zicht op uitzetting ontbreekt.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:2544](https://ecli.nl/RBDHA:2020:2544)

JnB2020, 290

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 23-03-2020, NL20.5897

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a lid 1

CORONAVIRUS. OVERDRACHT AAN DUITSLAND. De rechtbank is van oordeel dat het op dit moment nog onduidelijk is hoelang de huidige maatregelen ter bestrijding van (de verspreiding van) het coronavirus zullen duren. De uitzettingsbelemmeringen zijn naar hun aard echter tijdelijk. Op dit moment ziet de rechtbank daarom geen aanleiding om te oordelen dat zicht op overdracht aan Duitsland op grond van de Dublinverordening op een zodanige manier ontbreekt dat tot opheffing van de maatregel dient te worden overgegaan. Hierbij weegt de rechtbank mee dat eiser de hiervoor onder 2. weergegeven grondslag en gronden van de maatregel niet heeft bestreden. Vast staat dat de redelijke termijn ten aanzien van maatregel op dit moment nog niet in het geding is. Indien de situatie dat tijdelijk niet tot overdracht, dan wel uitzetting, kan worden overgegaan te lang gaat voorduren, kan eiser de zaak opnieuw voorleggen.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:2610](#)

[Naar inhoudsopgave](#)